

(e)migreze către alte structuri. Dacă statul ar fi asigurat celor ce fac teatru condiții de viață onorabile, teatrul și-ar fi păstrat valoarea. Dar punându-l în rând cu toată lumea, scoțându-l în stradă, l-a degradat.

C.S.: *Teatrul, ca orice artă, are nevoie de vedete.*

M.L.: Are nevoie de oameni care să facă doar teatru, așa cum pictorul trebuie să facă doar pictură. Teatrul nu este o meserie comanditară, agorică. Revenind la întrebarea ta, teatrul are nevoie de vedete, dar și de artiști. Nu toți pot fi vedete, și nici nu trebuie. Vedeta e un grad ca la armată, o poziție la care accezi. Pentru un analitist, o vedetă înseamnă mai ales popularitate bazată pe capacitatea specială de a mulțumi spectatorul, de a intui ce-și dorește de la tine, dincolo de intenția regizorului. Privind din interiorul fenomenului, pot să afirm că vedetele nu se formează, ci se autocreează.

C.S.: *Și regizorul? Care mai este rolul său?*

M.L.: Mulți care trăiesc în și din teatru consideră că regizorul este un „specialist în spectacol”, cel chemat să dea girul calității sau (măcar) al succesului. Dincolo însă de acest aspect, regizorul nou trebuie să fie un preot al teatrului, în sens profund spiritual. Trebuie să fie un „păstor”.

C.S.: *Asta tot de la Radu Penciulescu vine?*

M.L.: Cred că da. Multe, îmi dau seama acum, au fost semnărate de el. Poate că ce spun sau fac eu e pentru unii penibil. Însă cred că omul sfințește locul; și mai cred foarte tare că în secunda în care se naște ceva, ideea nu mai moare. Sunt mândru de ceea ce am făcut la Slatina și în alte locuri. Dar este o muncă grea, de ridicător de biserici.

C.S.: *Simți că ai această vocație?*

M.L.: Recunosc, sunt un pionier. M-aș duce în orice colț de lume unde oamenii, pe lângă săli de Bingo sau Farmacii particulare, vor să ridice un Teatru.

C.S.: *Ești fericit?*

M.L.: Eu?...Cred că da.

Oana BORȘ

Păcatele amăgirii

În acest timp, în care lumea adăpostită sub aripa Thaliei e atinsă de sentimentul neputinței în fața unor structuri ce o condamnă adesea la eforturi sisifice pentru a supraviețui, în care blazarea și oboseala par că se infiltrează din ce în ce mai profund, e absolut revigorant când ceva nou reușește să se (mai) întâmple. E absolut revigorant să auzi că, undeva, există oameni dornici să creeze noi începuturi în ale teatrului și, mai ales,

oameni care pot să o facă. Aceasta este și realitatea Teatrului „Eugen Ionescu” din Slatina, născut toamna trecută. Cu o sală destinată inițial nu pentru spectacolul de teatru, fără o trupă profesionistă (dar cu experiență de ani de zile în spectacole de amatori), apelând uneori la actori din alte părți, se încearcă a se construi ceva în numele dorinței de teatru și în mod cert în numele dragostei pentru cei din fața rampei. Cu atât mai îmbucurător cu cât și

Visi
GHENCEA

ei par a fi dornici de a învăța să descifreze acest univers, par a fi pregătiți de a-i absorbi seva.

Numai că dansul începutului este un dans pe sârmă ce trebuie să refuze compromisurile (în limitele și cu conștiința propriilor forțe). Iar în realitatea existentă grija pentru repertoriul ales, adică pentru ceea ce i se oferă publicului ca act de cultură, ar trebui să fie fundamentul construcției. După *Ultimul Godot* de Matei Vișniec ca spectacol inaugural al Teatrului „Eugen Ionescu”, cea de-a doua premieră a fost *Glumind cu dragostea și cu moartea* de Daniel Ernestina. Un text care nu avea ce căuta pe o scenă ce își propune a fi profesionistă, opțiune ce nu poate fi în nici un fel motivată. Nici măcar de obișnuita replică dată în astfel de situații: „prinde la public”. În intenție, o parabolă a existenței, a „morții” pe care o conține pragmatismul și superficialitatea societății, dar care se îngroapă în banalul și derizoriul poveștii. Scenariul: visătorul

fără act de identitate, figurând ca decedat în registrele Primăriei, a cărei viață (interioară) este mult mai intensă decât a celor prinși activ în mecanismul de zi cu zi, reușește să readucă spre dragoste inima unei polițiste dezamăgite. Iar de aici, nu a fost decât un pas: un spectacol care, cu toată coerența expunerii scenice și cu reușitele unora dintre actori (de remarcat în special Visi Ghencea), nu a creat nicidecum sentimentul că acolo, în acel spațiu, se întâmplă cu adevărat teatru. Și, poate, păcatul amăgirii este, uneori, cel mai greu dintre toate.

Teatrul „Eugen Ionescu”, Slatina – Glumind cu dragostea și cu moartea de Daniel Ernestina. Un spectacol realizat de Mihai Lungeanu. În distribuție: Visi Ghencea, Ristina Baboi, Carmen Dobre, Nora Ghencea, Nicu Popa, Manuel Anghel, Florian Bonciu.